Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 154 834 van 20 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 14 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***
U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn, geboren op 20 november 1994 te Limbe. U behoort tot de Batibo etnie en u bent Christen.
U woonde uw hele leven in Limbe en ging er naar school. U diende te stoppen met studeren in 2012 wanneer u in 'upper 6' was, nadat uw vader in mei 2012 werd overvallen en beschoten. Hij was geraakt door verschillende kogels en is aan de gevolgen van het incident blind geworden. Uw vader, een zakenman die een handel had in auto-onderdelen, die huizen verhuurde en daarnaast ook over land beschikte, had ook een 'Inn' te Limbe, Mile 4.
Na de aanslag op uw vader vernam u dat hij problemen had omwille van de homo's die de bar bezochten. Via zijn verkoper, (K.), kwamen er veel homo's naar zijn 'Inn' waar er gedronken kon worden

en kamers werden verhuurd. (K.) – die homo zou zijn-, is na het incident, waarbij hij ook werd meegenomen, verdwenen. U bent naar de politie gegaan om het aan te geven. De politie zei dat ze met de zaak bezig waren, maar deden uiteindelijk niets. Na de aanslag op uw vader nam u de zaak in Mile 4 over. Initieel draaide deze niet zo goed tot wanneer u een verkoper, (J.J.E.), had die ervoor zorgde dat er veel homo klanten kwamen opdagen. Eens (J.) in dienst was, eind 2012, begonnen de zaken goed te draaien tot in 2014 wanneer u problemen met de mensen uit de buurt begon te ondervinden omdat ze merkten dat u een homo-vriendelijke bar had. U werd hierop meermaals aangevallen, uitgescholden en u werd zelfs met een steen op uw hoofd geslagen. Ook de politie zorgde voor problemen. Ze vielen tweemaal de zaak binnen. De eerste keer controleerden ze de zaak alleen. Enkele maanden later vielen ze een tweede keer binnen en gingen ze ook over tot de arrestatie van een achttal aanwezige klanten die ervan verdacht werden homo te zijn. U ontving twee convocaties waarop u werd uitgenodigd op het politiekantoor te Limbe. U ging niet in op deze uitnodigingen, maar stuurde uw advocaat die u vertelde dat de politie wilde dat u zou stoppen met het uitbaten van uw homo-vriendelijke Inn.
Op 31 januari 2015 werd u door de politie meegenomen toen u in de Inn aanwezig was. Ze namen u mee naar de gevangenis. Daar verbleef u ongeveer twee weken. U kon u, met de hulp van uw familie, vrijkopen en ervoor zorgen dat u het land kon verlaten. Op 23 februari verliet u de gevangenis en nam u onmiddellijk het vliegtuig richting Brussel. U arriveerde er op de 24ste. De volgende dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.
U bent niet getrouwd, maar u heeft een vriendin, (K.N.), geboren in oktober 1989. Jullie hebben samen een dochter, (M.M.), geboren in augustus 2013 te Limbe. Ze wonen momenteel in Buea.

B. Motivering
Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.
U verklaart dat u uw gemeenschap en de autoriteiten vreest omdat u een 'Inn' uitbaatte die werd gefrequenteerd door homo's. Omdat u gezien wordt als promotor van homoseksuele activiteiten wordt u door hen achterna gezeten. (zie gehoor CGVS, p 12)
Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat ***uw vader in 2012 betrokken was bij een aanslag*** *waarbij zijn verkoper, (K.) verdwenen is en waarbij uw vader werd beschoten en aan de gevolgen van zijn verwondingen blind werd.*
Uw advocaat zegt in zijn brief die u tijdens uw gehoor bij het CGVS voorlegt, dat uw vader op ***22 mei 2012*** *werd aangevallen. Uit de andere documenten die u voorlegt, blijkt echter dat hij reeds bij de hulpdiensten was op* ***12 mei 2012****. Uw uitleg 'Hij (nvdr uw advocaat) geeft het verslag van wat mijn vader zei op die dag. Daarom zei hij die dag (nvdr 22 mei 2012). Dat is wanneer hij sprak met mijn vader.' (zie gehoor CGVS, p 9). Uw uitleg waarom uw advocaat 22 mei i.p.v. 12 mei zou schrijven in een document dat de geloofwaardigheid van uw relaas zou moeten ondersteunen, is helemaal niet aannemelijk daar hij uitdrukkelijk noteert dat 'he was abducted together with his sales person on the 22th of may 2012 by unknow men' [vrije vertaling: hij was ontvoerd, samen met zijn verkoper op 22 mei 2012 door onbekende personen].* ***Uw advocaat geeft een verslag van de gebeurtenissen en refereert helemaal niet naar het moment dat hij met uw vader zou hebben gesproken.*** *Bovendien bent u zelf niet in staat om aan te geven wanneer uw vader werd overvallen 'Dat weet ik niet meer. Het was in mei.' (zie gehoor CGVS, p 9). Wanneer de protection officer (verder PO) informatie wenst over waar uw vader precies werd geraakt, zegt u ' Dat begrijp ik niet…Het was in het gezicht. Kijk naar de foto. Het is in het oog. Het oog is volledig dicht en ze schoten ook hier, in het gezicht.'. Wanneer de PO vraagt hoeveel kogels er dan waren, zegt u 'Ik weet het niet. Ik weet niet hoeveel. Hij heeft nu nog kogels in het hoofd. Ik weet niet hoeveel.'. Wanneer de PO nogmaals peilt naar hoeveel kogels uw vader raakten, zegt u 'Ik weet niets over kogels. Ze zeiden dat er kogels in zijn hoofd zijn. Ze zeggen dat er nog zijn, maar ik weet het juiste aantal niet. De situatie van mijn vader, ik bespreek het niet. Ik krijg er veel problemen door.' (zie gehoor CGVS, p 10).* ***Indien uw vader werkelijk werd beschoten in het gezicht en indien hij daar daadwerkelijk blind van werd, is het niet aannemelijk dat u daar niet meer details over kan geven.***
Verder is het ***niet aannemelijk dat u, zonder enige reflectie, kiest om opnieuw in zee te gaan met een verkoper die homo's in uw Inn kan binnenlokken.*** *U verklaart immers over de situatie van de Inn, nadat u deze had overgenomen 'Het ging niet zoals met mijn vader. Hij (nieuwe verkoper) zei dat de mensen zich niet meer veilig voelden omdat er niemand meer was die homoseksueel is die de zaak draaide. Hij legde me uit dat dit de oorzaak was; ik zei, ok, jij bent homo, dan kan jij mijn zaak draaiende houden en kan het goed gaan met mijn zaak.' (zie gehoor CGVS, p 15).*
Daarenboven is het niet aannemelijk dat ***iemand die zichzelf als 'rijk' bestempelt*** *en zegt '… ik heb geld, mijn vriendin, ik sponsorde haar ook op de universiteit. Ook voor mijn kind; ik zorgde ook voor haar*

familie. Het was dus financieel zeer ok, in mijn land.' (zie gehoor CGVS, p 20) dergelijk risico neemt zoals zijn vader die hierbij zijn zicht verloor.
Tevens is het niet aannemelijk en komt het volledig ondoorleefd over dat u, ***omdat u een licentie heeft om een bar te openen****, niet stilstaat bij de gevolgen die een homo-vriendelijke bar met zich zouden kunnen meebrengen, zeker gezien de omstandigheden waarin uw vader zich zou bevinden (zie gehoor CGVS, p 22) en gezien de problemen die u zelf aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Zelfs wanneer u met deze bedenking wordt geconfronteerd, haalt u merkwaardig genoeg aan 'het was geen illegale zaak. Het is een normale zaak.' Het komt helemaal niet doorleefd over dat u blijkbaar niet in staat bent in te zien dat er wel degelijk, alvast zoals uit de rest van uw verklaringen blijkt, een probleem was, dat trouwens de aanleiding voor uw asielaanvraag zou zijn.*
Het is daarbij ook niet aannemelijk dat u zich niet informeerde bij uw vader over zijn situatie wanneer hij de 'Inn' uitbaatte*. Er mag van u immers verwacht worden dat u zich informeert over de situatie wanneer uw vader de Inn uitbaatte daar hij voordien de Inn ook openstelde voor homo's en hierdoor problemen kreeg die ertoe leidden dat hij nu blind is. Wanneer de PO u vroeg of uw vader ook problemen had met de mensen uit uw buurt wanneer hij de Inn openhield, zegt u 'Ik weet het niet echt. Ik weet, er zijn één of twee confrontaties geweest; ik kan het niet zeggen. Het was met hem. Na het schieten, dan besefte ik dat er zo iets (nvdr homoseksuele klanten) in de plek gebeurde. En dat het een resultaat van dat was; ik weet niet of hij gelijke problemen had als ik….' (zie gehoor CGVS, p 20).* ***Het is niet aannemelijk dat u niet meer informatie vraagt aan uw vader over zijn bezigheden in de Inn, vooral gezien u denkt dat hij omwille van zijn activiteiten werd aangevallen****. U verklaart immers dat u, nadat uw vader werd aangevallen op de hoogte was dat hij problemen had omwille van de homoseksuele klanten in de Inn (zie gehoor CGVS, p 20), waardoor het niet aannemelijk is dat u uw vader niet om raad vroeg over hoe u de zaak het beste aanpakt, zeker wanneer u zelf problemen begon te ondervinden.*
Voorts kan u ook niet aannemelijk maken dat u ***werkelijk een 'Inn' uitbaatte die vooral gericht was op homo's en dat u daardoor problemen zou hebben gehad****.*
U maakt niet aannemelijk dat u daadwerkelijk door de politie werd geconvoceerd. U legt twee convocaties voor waaruit dit zou moeten blijken. Het is echter opmerkelijk dat er tussen 26/11/2014 en 4/12/2014 niemand anders werd geconvoceerd daar de nummering van de convocaties elkaar opvolgt; 001 en 002. Verder is het ook verwonderlijk dat de convocatie op 26 ***november*** *2014 het volgnummer '001' draagt. U verklaart over de convocaties 'Elke convocatie, ik gaf het aan hem (nvdr uw advocaat) om het op te volgen.' (zie gehoor CGVS, p 9). U zegt bovendien dat uw advocaat naar de politie ging in uw naam (zie gehoor CGVS, p 11). U zegt dat uw advocaat de eerste keer probeerde te onderhandelen om te zeggen dat u er geen deel van uitmaakt. U runde de zaak, maar de politie heeft geen recht om u te arresteren. U ontving gewoon mensen (nvdr homoseksuelen) die het doen in Kameroen. Uw advocaat vertelde de politie dat u de documenten heeft, dat u de zaak mag uitbaten; ze (nvdr de politie) zei 'ja', maar de mensen zijn homo's en de mensen in de omgeving zijn aan het klagen dat hun kinderen nu homo praktijken gaan doen. Mensen zeggen dat de kinderen nu homo worden' (zie gehoor CGVS, p 11). U licht hierbij toe dat de tweede convocatie hetzelfde verliep. Het is niet aannemelijk dat uw advocaat in zijn document dat hij voor u neerschreef ter ondersteuning van uw asielrelaas, helemaal niet refereert naar het feit dat hij in uw naam naar de politie is geweest. Hij schrijft immers 'subsequently several summons (convocations) were issued againt (M.E.M.) relating to the practice of homosexuality in Saffari Inn which he failed to attend for fear of being detained' [vrije vertaling: vervolgens werden verschillende convocaties uitgevaardigd aan (M.E.M.) met betrekking tot de homoseksualiteit in de Saffari inn, naar dewelke hij niet is gegaan omdat hij bang was dat hij zou worden aangehouden].* ***Indien uw advocaat daadwerkelijk twee keer naar de politie is gegaan, in uw naam, is het niet aannemelijk dat hij hierover geen verklaringen aflegt.***
U bent bovendien niet in staat om de invallen van de politie en de aanvallen door de buurtbewoners te concretiseren.
Wanneer de PO u vraagt om de eerste politieinval in de tijd te situeren zegt u 'Dat weet ik niet meer, ik kan het niet zeggen. Het is iets vorig jaar.'. Wanneer de PO een concretere indicatie wilt dan 'vorig jaar' en vraagt of het dan in het begin of het einde van het jaar was, zegt u 'Het was in het midden van het jaar tot het einde.'. Wanneer de PO vervolgens wenst te weten wanneer de tweede keer was, zegt u 'Het was… ik weet het niet. Ik weet het niet. Maar het is vorig jaar. Ze kwamen twee keer. Maar ik weet de exacte datum niet. Ik kan het niet precies plaatsen.'. Wanneer de PO wenst te weten of er enkele dagen, weken of maanden tussen de invallen waren dient u eerst een tijdje na te denken alvorens u zegt 'Het was, ja, ik denk… na enkele maanden. Ja, zeker.'. ***Het is helemaal niet doorleefd dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet beter in de tijd kan situeren.*** *Wanneer de PO vraagt of de politie daarna nog is binnengevallen, zegt u 'Neen, ik zei twee keer. Twee keer kwamen ze. De eerste keer om te observeren de tweede keer om mensen te arresteren. De derde keer hebben ze mij gearresteerd…' (zie gehoor CGVS, p 16).* ***Het is helemaal niet doorleefd dat u aanvankelijk beweert***

dat de politie slechts tweemaal binnenviel en dat u zich vervolgens moet herpakken omdat u blijkbaar was 'vergeten' dat u tevens door de politie werd gearresteerd, in een derde confrontatie, toen u in de Inn was.

Wanneer de PO vervolgens ook peilt naar wanneer de mensen van de buurt u zouden lastiggevallen hebben en u vraagt wanneer u met een steen werd geslagen, zegt u 'Ja, er is een litteken. Ik bloedde erg, het was met een steen.'. Wanneer de PO nogmaals vraagt wanneer dit gebeurde, zegt u 'Dit gebeurde voor de politie me convoceerde.'. Wanneer de PO een duidelijker zicht over de tijdslijn wenst te krijgen en u vraagt of het gebeurde nadat de politie tweemaal bij u kwam, zegt u 'De beledigingen kwamen, voordat de politie naar mij kwam. De eerste aanval was in die periode. Maar die met de steen, ik weet de interval niet. Wanneer…. Het is veel voor 1 jaar, te veel dat ik heb meegemaakt. Om het in de tijd te plaatsen.' Wanneer de PO nog eens probeert wanneer het tweede incident met de bevolking was, zegt u 'Ik zei u, die dingen zijn in een korte periode gebeurd, veel is er gebeurd. Ik ken de exacte time periode niet.' (zie gehoor CGVS, p 17). Wanneer de PO blijft aandringen om de verschillende gebeurtenissen op een tijdslijn te plaatsen, zegt u, opnieuw de vraag ontwijkdend 'Het is moeilijk, het is stresserend. De situatie met de politie was niet op één dag. De aanval is met interval. Op een dag, kunnen ze me uitschelden, en na een tijd opnieuw. Het is regelmatig. Dat ze iets slechts over je zeggen. Ik kan het niet zeggen. Het is in een week, bijna elke dag.'.

Uiteindelijk slaagt u erin om de verschillende gebeurtenissen ruwweg op een tijdslijn te plaatsen, maar gebruikt u i.p.v. een 'jaar' een 'maand' als tijdseenheid. Uiteindelijk herpakt u zich en zegt u dat het moet gezien worden over een jaar en niet over een maand (zie gehoor CGVS, p 18). ***Het is helemaal niet aannemelijk dat u niet vlotter de gebeurtenissen, die toch nog niet zo lang geleden zouden hebben plaatsgevonden, in de tijd kan situeren. Bovenstaande vaststellingen, over de ongeloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gehad wanneer u de Inn zou hebben geopend, worden bevestigd daar uw advocaat met geen woord rept over de beweerde twee politie invallen en de problemen die u had met uw buurtbewoners. Indien u werkelijk het slachtoffer zou zijn geweest van bovenstaande feiten, kan op zijn minst worden verwacht dat u uw advocaat hier ook van op de hoogte zou hebben gebracht.***

Verder is het niet aannemelijk dat u ***niet beter op de hoogte bent van de wetgeving rond homo's in Kameroen****. Indien uw vader immers werkelijk werd beschoten en zelfs blind werd, omdat hij homo's zou hebben toegelaten in zijn Inn, is het niet aannemelijk dat u niet meer opzoekt over de rechten van homo's in Kameroen. Zeker indien u besluit om hetzelfde te gaan doen. Zo was u, tot wanneer u in de gevangenis belandde niet op de hoogte dat er een wetgeving bestond rond homo's; u zegt dat u wist dat het niet mocht, maar u had hier geen details over m.b.t. de overheid en de politie. (zie gehoor CGVS, p 21-22) U verklaart zelf dat u tijdens de eerste twee invallen van de politie niet aanwezig was en dat u pas, na het ontvangen van de convocaties (nvdr op 26/11/2014 en 04/12/2014) en wanneer u uw advocaat zou hebben geconsulteerd, op de hoogte was dat er problemen van zouden kunnen komen.* ***Het is niet aannemelijk dat u, na wat er met uw vader was gebeurd en na de verschillende politie-invallen en aanvallen van de gemeenschap, u er niet sneller van bewust werd dat de homo's in uw zaak voor problemen zouden kunnen zorgen, zeker gezien u blijkbaar contacten had met een (familie)raadsheer****.*

U slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat u een homo-vriendelijke Inn openhield en dat u daardoor problemen had met de Kameroense autoriteiten en uw gemeenschap. Hierdoor zijn de problemen die u aanhaalt met de autoriteiten en de gemeenschap eveneens niet geloofwaardig.

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een ***studentenkaart*** *voor van Lycee de Bonjongo Fako met het nummer 4010, voor het schooljaar 2012-2013. Deze kaart is een indicatie van uw identiteit maar bevat enkel gegevens die hierboven niet in twijfel werden getrokken. Verder legt u* ***twee convocaties*** *voor. Een convocatie met nr 001, uitgeschreven op 26/11/2014 waarbij u op 28/11/2014, om 10 uur uitgenodigd wordt om naar het centraal politiekantoor te gaan te Limbe. Een andere convocatie met nr 002, opgemaakt op 4/12/2014, waarbij u op 5/12/2014, om 10 uur uitgenodigd wordt op het centraal politiekantoor van Limbe. Beide convocaties vermelden als reden voor de oproeping 'for a matter concerning him/her holding an identificationdocument.' Verder wordt niet gepreciseerd in welke hoedaningheid u verwacht werd (slachtoffer, getuige, verdachte,...) of in het kader van wat voor een zaak (strafrechtelijk, administratief,...). Deze documenten ondersteunen uw asielaanvraag bijgevolg niet. Daarnaast legt u ook* ***foto's*** *voor waarop een man te zien is die gewond is aan zijn oog, volgens uw verklaringen foto's van uw gewonde vader, maar deze vormen eveneens geen objectieve aanwijzing van de door u aangehaalde feiten, gezien deze mogelijks door enscenering werden genomen. Uit deze*

foto's kan immers niet worden afgeleid wie de personen zijn die erop voorkomen, laat staan hoe de gewonde persoon zijn verwondingen opliep.
Daarnaast legt u ook een medisch certificaat voor, opgemaakt op 22 mei 2012 door dr (F.G.) waaruit blijkt dat (J.N.) naar het Limbe Regional Hospitaal werd gebracht met kogelwonden. U legt tevens een document 'Emergency Unit Reference note' voor, opgemaakt op 12 mei 2012 door het hoofd van de 'emergency unit', (A.J.), waaruit blijkt dat (J.N.N.) het hospitaal – People Foundation Clinic Limbewerd gebracht ten gevolge van geweerschoten. Tevens legt u een kopie voor van een document, met referentie G37/03/C/55/311 waaruit blijkt dat Mme (A.n.M.E.) de toestemming krijgt om wijn, softdrankjes en bier te verkopen in Mile Four – Limbe. Het is niet duidelijk wanneer dit document werd opgemaakt. Bovendien betreffen geen van deze drie documenten u persoonlijk. Zij tonen dus evenmin uw beweerde problemen aan.
Tot slot legt u ook een brief voor van uw advocaat, (A.E.). Deze werd reeds uitvoerig besproken.

C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/5, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 3 en 13 EVRM en *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*.

Aangaande de neergelegde documenten, betoogt verzoeker:
"Dat in eerste instantie ook moet worden gewezen op het feit dat de identiteit en de nationaliteit van de eiser niet in twijfel wordt getrokken door de tegenpartij, omdat hij een studentenkaart heeft voorgelegd;
Dat de eiser daarnaast ook twee convocaties heeft voorgelegd waarbij hij uitgenodigd wordt om naar het centraal politiekantoor te gaan van Limbe;
Dat de authenticiteit van deze convocaties helemaal niet in twijfel kan worden getrokken, omdat er geen grondig onderzoek hiernaar is gebeurd, maar toch wordt geoordeeld door het CGVS dat deze convocaties de verklaringen van de eiser niet zouden ondersteunen, omdat er niet wordt vermeld in welke hoedanigheid hij verwacht wordt of in het kader van wat voor een zaak hij wordt opgeroepen;
Dat het echter zeer frequent is, ook in België, dat politieconvocaties niet een motief vermelden van de oproeping, zodat dit geen motivering is die van aard zou zijn om de bewijskracht helemaal te ontzeggen aan deze documenten;
Dat de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent dus absoluut onafdoende is en deze documenten minstens als een begin van bewijs moeten worden beschouwd;
Dat daarnaast de eiser ook een medisch attest heeft voorgelegd, evenals een document van de spoeddiensten van het ziekenhuis waaruit blijkt dat zijn vader naar het ziekenhuis werd gebracht met kogelwonden, net als een foto van zijn vader met zijn verwondingen erop, maar deze documenten worden ook eenvoudigweg van tafel geveegd, zonder ernstige motivering;
Dat daarnaast de eiser ook een document heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn moeder, (M.E.) de licentie heeft om wijn, softdrank en bier te verkopen in Mile 4, maar dit document wordt ook niet in aanmerking genomen omdat dit geen document is dat de eiser persoonlijk zou betreffen, dit terwijl de licentie wel op naam staat van zijn moeder;
Dat al deze documenten, allemaal samen genomen wel degelijk een bepaalde indicatie kunnen geven en een begin van bewijs kunnen zijn van de problemen die de eiser heeft aangehaald, dit in combinatie met de brief die de eiser heeft neergelegd van zijn advocaat maar die hierna ook nog zal worden besproken;
Dat de eiser daarbij ook twee nieuwe documenten neerlegt die hij net uit Kameroen heeft ontvangen, namelijk het origineel van zijn geboorteakte (stuk 4) en het origineel van een verklarend vonnis van geboorte (stuk 5) , wat zijn familieband aantoont met zijn vader en moeder, wiens namen in voormelde documenten betreffende de ziekenhuisopname en de licentie van de Inn zijn vermeld ;
Dat gelet op deze bijkomende documenten de bewijswaarde van de documenten let de naam van zijn vader en moeder in aanmerking moet worden genomen en dat dit bewijskrachtige documenten zijn die aantonen dat de eiser voldoet aan zijn plicht tot medewerking om alle mogelijke bewijzen aan te brengen om zijn asielrelaas te staven ;"

Betreffende de aanslag op zijn vader, voert verzoeker aan:
"Dat de bestreden beslissing wijst op het feit dat de advocaat van de eiser in zijn brief zegt dat zijn vader op 22 mei 2012 werd aangevallen en dat uit de andere documenten die de eiser voorlegt blijkt dat hij reeds bij de hulpdiensten was op 12 mei 2012;
Dat de eiser echter heeft uitgelegd dat de advocaat het verslag heeft van wat zijn vader zei op die dag (namelijk op 22 mei 2012), omdat dit de dag was wanneer hij sprak met zijn vader;
Dat de uitleg van de eiser door het CGVS niet aannemelijk wordt gevonden, zich baserend op de bewoordingen van de brief van de advocaat van de eiser;
Dat de eiser ook wordt verweten dat hij zelf niet meer precies weet wanneer zijn vader werd overvallen, maar dit is helemaal niet zo verwonderlijk, omdat de eiser pas op 22 mei naar huis kwam, gezien hij intern op school zat en daar ook bleef slapen;
Dat toen zijn vader werd beschoten, op 12 mei 2012, de eiser dus niet thuis was, maar wel op school zat en hij pas op 22 mei 2012, toen zijn vader wakker werd in het ziekenhuis, de eiser ook naar huis kwam en zijn vader ging bezoeken;
Dat het ook op die dag was dat de advocaat tegen zijn vader sprak over wat er was gebeurd;
Dat het gaat om een gebeurtenis die de eiser zeer erg heeft aangegrepen en dat het voor hem niet zo zeer van belang is om te weten wat de exacte datum is waarop alles is gebeurd, maar wel wat er precies met zijn vader is gebeurd en wat dit allemaal heeft teweeg gebracht, wat voor hem de essentiële elementen zijn van deze gebeurtenissen en niet de precieze situering ervan in de tijd, wat voor hem perifere details zijn;
Dat ook aan de eiser wordt verweten dat hij verklaarde dat hij niet wist hoeveel kogels er waren en dat hij verklaarde, nadat de PO peilde naar hoeveel kogels zijn vader raakten: "Ik weet niets over kogels. Ze zeiden dat er kogels in zijn hoofd zijn. Ze zeggen dat er nog zijn, maar ik weet het juiste aantal niet. De situatie van mijn vader, ik bespreek het niet. Ik krijg er veel problemen door.";
Dat de eiser weet dat er vele kogels waren, maar dat hij niet het exacte aantal kent, wat voor hem een onbelangrijk detail was;
Dat de eiser wel wist dat zijn vader niet zou worden geopereerd en dat de kogels niet werden weggenomen, maar dat hem enkel medicatie werd gegeven, want een operatie zou veel te risicovol zijn en er was bovendien ook sprake van gebrek aan geld, omdat het om een zeer dure operatie zou gaan;
Dat er aan de eiser niet werd gevraagd op het CGVS of hij meer details kon geven over de gevolgen van de beschieting en de medische gevolgen, zo niet had hij ook nog kunnen vertellen dat zijn vader niet werd geopereerd en dat er enkel medicatie werd gegeven;
Dat het onterecht is om te zeggen dat de eiser niet meer "details" zou kunnen geven hierover, door dit enkel te herleiden tot het aantal kogels dat hij in zijn hoofd of gezicht kreeg;
Dat buiten de vraag hoeveel kogels hij in het hoofd had, er ook niet meer details werden gevraagd aan de eiser over zijn medische toestand en de gevolgen van deze beschieting, zodat dit niet toe laat vast te stellen dat de eiser niet in staat zou zijn meer details te geven over de medische toestand van zijn vader;"

Verzoeker verwijst verder naar een advies van het HCR omtrent de evaluatie van asielaanvragen van personen die specifieke behoeften hebben en in het bijzonder personen die foltering, verkrachting of andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan. Tevens verwijst hij naar het arrest *M.S.S. tegen België* van het EHRM. Verder haalt hij artikel 20, alinea 3 aan van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011. Het HCR en het BCHV hebben hun bezorgdheid uitgedrukt over de beoordeling van de geloofwaardigheid en de beperkte bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij bevolen het CGVS aan om de asielzoeker reeds tijdens het gehoor de mogelijkheid te geven te reageren op de informatie die in de beslissing in zijn nadeel zou worden gebruikt. Verzoeker citeert verder uit de *"Guide des Procédures"* en de *Note on burden and standard of proof in refugee claims*. Er moet onderzocht worden of het relaas op algemene wijze coherent en plausibel is, ook als er bepaalde twijfels zijn. Het voordeel van de twijfel moet worden toegepast, te meer daar het dikwijls onmogelijk is om bepaalde elementen aan te tonen met bewijskrachtige documenten. Ook het EHRM vereist van een asielzoeker geen complete coherentie. Een zekere graad van incoherentie wordt aanvaard op voorwaarde dat de algehele geloofwaardigheid van het relaas daardoor niet in diskrediet wordt gebracht.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet, dat een omkering van de bewijslast inhoudt.

Tevens verwijst hij naar artikel 4, § 1 en artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 dat de procedure voor het CGVS vastlegt (PR CGVS) en naar rechtspraak van de algemene vergadering van de RvV.

Volgens verzoeker werd er onvoldoende rekening gehouden met de bewijskracht van de neergelegde documenten. Deze tonen aan dat zijn vader werd beschoten en gehospitaliseerd en dat verzoeker zelf werd opgeroepen door de politie. Daarnaast tonen zijn documenten zijn identiteit en het bestaan van de 'inn' van zijn vader aan. Dit alles moet worden beschouwd als begin van bewijs voor zijn verklaringen.

Omtrent de verwijten die hem betreffende zijn houding worden gemaakt, stelt verzoeker:
"Dat de houding van de eiser helemaal niet kan worden bestempeld als onaannemelijk, omdat, na het incident met zijn vader, de bar werd gesloten gedurende één maand en dat nadat de bar terug open ging, en de eiser werkte in de bar, er in eerste instantie niet voldoende homo cliënten meer kwamen, zodat het financieel niet goed ging met de bar;
Dat het duidelijk was dat het vooral het homo cliënteel was die zorgde voor de goede financiële opbrengsten van de bar, zodat dit de reden was waarom de eiser besliste om samen te werken met de nieuwe verkoper, die ook homoseksueel was en die dergelijke klanten kon aantrekken;
Dat de eiser daarvoor alleen maar naar school ging en helemaal niet betrokken was in het werk in de bar en ook niet door zijn vader op de hoogte werd gesteld van wat er gaande was;
Dat de eiser helemaal onervaren was hierin, maar dat de bar de enige economische activiteit was waarin hij kon worden te werk gesteld, terwijl de activiteiten van zijn vader in auto-onderdelen, het verhuur van huizen en de vastgoedsector helemaal niet toegankelijk waren voor hem, omdat hiervoor bijkomende diploma's of opleiding nodig waren;
Dat de eiser daarom de beslissing nam om terug homo cliënten aan te trekken, omdat deze cliënten degenen zijn die de zaak draaiende hielden, wat dus helemaal niet ongeloofwaardig is;
Dat de eiser inderdaad heeft verklaard op het CGVS dat hij geld had en ook zijn vriendin sponsorde op de universiteit en voor zijn kind en haar familie zorgde, maar het is wel een feit dat de professionele activiteiten van zijn vader winst opbrachten voor zijn vader en dat al dat geld niet doorstroomde naar de eiser, zodat het wel degelijk noodzakelijk was voor hem, toen hij verplicht was om te stoppen met studeren door de aanslag op zijn vader, om de bar zo winstgevend mogelijk te maken, zodat het voor hem duidelijk was dat hij geen andere keus had om terug dit homo cliënteel aan te trekken om de bar winstgevend te maken;
Dat gezien het feit dat de bar verlies leed in de eerste periode na de aanslag op zijn vader, het voor de eiser geen luxe optie was, maar de enige keuze die hij kon maken, omdat hij anders riskeerde te worden geconfronteerd met een faillissement op lange termijn;
Dat de eiser er zich wel degelijk van bewust was dat deze beslissing een risico inhield, door wat er reeds was gebeurd met zijn vader, maar omwille van het feit dat zij het geld nodig hadden heeft hij die beslissing genomen en de noodzaak om te overleven was prioritair;
Dat het feit dat het daarvoor financieel goed ging met de familie niet betekende dat zij spaargeld hadden opzij gezet, want dit was niet hun gewoonte, nu de familie hun geld steeds weer investeerde in de zaken van de vader van de eiser en er dus geen spaargeld beschikbaar was;
Dat de eiser helemaal niet is gevraagd op het CGVS waarom hij een dergelijk risico heeft genomen, terwijl hij verklaarde dat hij het financieel goed had, zo niet had hij hierover meer uitleg kunnen geven op het CGVS;
Dat het echter compleet begrijpelijk is dat in dergelijke moeilijke omstandigheden, wanneer de kostwinner van het gezin, de vader van de eiser, economisch inactief wordt, de eiser wel moet inspringen, zijn studies stopzetten en dan moet proberen om de bar winstgevend te maken, waarbij hij de enige mogelijk logische keuze maakte om terug het oude cliënteel aan te trekken dat de bar geld opleverde, namelijk de homo's; Dat ook moet worden onderstreept dat de vader van de eiser voordien geen ernstige vervolgingen heeft ondergaan uitgaande van de Kameroense overheden;
Dat er wel een aanslag werd gepleegd op de vader van de eiser, maar er werd een klacht ingediend bij de politie en de politie deed alsof ze met de zaak bezig waren, maar deden uiteindelijk niets, zonder echter zelf actief de vader van de eiser te vervolgen of vervolgingsacties te ondernemen ten aanzien van de bar, bijvoorbeeld sluiting;
Dat het pas later is, toen de eiser de bar terug deed draaien, dat de autoriteiten zelf actie ondernamen en zelf de eiser begonnen te vervolgen;
Dat in die context het daarom niet totaal ongeloofwaardig is dat de eiser, uit bezorgdheid voor het financieel overleven van de familie, de beslissing nam om terug het oude cliënteel aan te trekken en de zaken terug in de oude orde te herstellen om de financiële toestand van het gezin veilig te stellen;
Dat dit onderdeel van de bestreden beslissing daarom ook niet van aard is om de verklaringen van de eiser als totaal ongeloofwaardig te bestempelen, omdat de houding van de eiser wel degelijk begrijpelijk is;"

Over het feit dat hij zich niet informeerde bij zijn vader, doet verzoeker gelden:

“Dat de eiser op school zat en ook intern in de school verbleef en helemaal niet op de hoogte was van de zaken die zijn vader deed, noch van het reilen en zeilen in de “Inn” ;
Dat de eiser bezig was met zijn studies en niet met de professionele activiteiten van zijn vader, tot op het moment dat de aanslag op zijn vader werd gepleegd;
Dat het daarom wel aannemelijk kan worden genoemd dat de vader van de eiser de eiser niet op de hoogte bracht van de problemen die hij had met mensen uit de buurt wanneer hij de “Inn” open hield en dat het pas op het moment was dat hij werd aangevallen en hij in het ziekenhuis lag dat hij op de hoogte werd gebracht van de problemen die hij in het verleden al had gehad met homoseksuele klanten in de “Inn”;
Dat de eiser niet constant bij zijn ouders verbleef, maar wel in de school, waar hij bleef slapen en dat hij ongeveer één keer per maand terug naar huis keerde, zodat hij niet persoonlijk werd geconfronteerd met deze problemen en de eventuele gesprekken die zijn vader en moeder hierover hadden;
Dat in die omstandigheden het wel degelijk aannemelijk is dat de eiser hier niet vroeger van op de hoogte was;
Dat de eiser wel op de hoogte was wat zijn vader deed bij het zaken doen, maar hij was helemaal niet op de hoogte van de problemen en de beslommeringen in deze zaken, omdat er vooral werd gesproken over zijn studies wanneer hij terug naar huis kwam;
Dat de eiser zich echter wel heeft geïnformeerd bij zijn vader over zijn situatie, dwz over de problemen die hij heeft gehad voor de aanslag die plaats vond, maar hij heeft zich hierover pas geïnformeerd en de informatie verkregen toen zijn vader in het ziekenhuis lag, gezien zijn vader hem hiervoor nooit over deze problemen heeft verteld;
Dat zijn vader hem wel heeft verteld over confrontaties met mensen uit de buurt;
Dat de bestreden beslissing ook helemaal geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden, gezien de vader van de eiser eerst ongeveer twee weken buiten bewustzijn is geweest na de aanslag en toen hij uiteindelijk bij bewustzijn kwam, was hij nog niet in echte goede gezondheid om alles in detail te vertellen;
Dat hij verschillende kogels in het hoofd had gekregen en hiervoor nog medicatie kreeg, zodat hij niet in een toestand was om hierover helemaal in detail te treden;
Dat pas na zes maanden hij voldoende hersteld was en dat hij op dat moment meer in staat was om te vertellen wat er was gebeurd;
Dat het verwijt van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk zou zijn dat hij zijn vader niet om raad heeft gevraagd over hoe hij de zaak het beste aanpakte wanneer de eiser zelf problemen begon te ondervinden, helemaal onbegrijpelijk is, omdat de vader van de eiser nooit problemen heeft gehad rechtstreeks met de autoriteiten en ook niet werd opgeroepen door de politie en niet werd gearresteerd, zodat de eiser niet inziet welke raad zijn vader hem hierover zou hebben kunnen geven;
Dat gelet op het risico op vervolging dat de eiser liep door de autoriteiten zelf , wetende wat de houding is van de autoriteiten ten aanzien van homoseksuele activiteiten, hij de enige juist beslissing heeft genomen, namelijk het land te ontvluchten, wetende dat een bescherming door de Kameroense autoriteiten een illusie is;
Dat de bestreden beslissing hier ook niet er in slaagt om aan te tonen dat de verklaringen van de eiser onaannemelijk zouden zijn;”

Aangaande de neergelegde convocaties en de brief van zijn advocaat, voert verzoeker aan:
“Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat de eiser niet aannemelijk zou maken dat hij daadwerkelijk door de politie werd geconvoceerd omdat hij een convocatie voorlegt met nummers die elkaar opvolgen en dat het verwonderlijk zou zijn dat er tussen die nummers 001 en 002 er niemand anders zou zijn opgeroepen;
Dat dit helemaal niet verwonderlijk is en dat deze motivering van de bestreden beslissing ook niet van dien aard is om de geloofwaardigheid en de bewijskracht van de documenten in twijfel te trekken;
Dat de bestreden beslissing helemaal niet aantoont dat zij kennis heeft van de wijze van nummering van politieconvocaties in Kameroen;
Dat de eerste convocatie het nummer 001 draagt, omdat het de allereerste convocatie is die de eiser heeft ontvangen en de tweede convocatie draagt het nummer 002 omdat het gaat om de tweede convocatie;
Dat de convocaties uitgegeven door de politie uit Kameroen altijd op naam zijn en dat deze enkel volgnummers krijgen die verbonden zijn met de betrokken persoon;
Dat daarom, het feit dat er een convocatie is met nummer 001 van 26 november 2014 en een convocatie met nummer 002 van 4 december 2014 niet betekent dat er tussen die twee data niemand anders zou zijn opgeroepen;
Dat andere personen die werden opgeroepen tussen 26 november 2014 en 4 december 2014 aldus gewoon een oproeping zullen hebben gekregen op hun eigen naam, en als het zou gaan om een

allereerste oproeping voor een andere persoon, dan zou ook het nummer 001 worden vermeld op die convocatie, maar dan met vermelding van de naam van deze andere persoon;
Dat dergelijke opmerkingen in de bestreden beslissing helemaal niet toelaat om de authenticiteit van deze convocaties in twijfel te trekken;
Dat vervolgens wordt gesteld door de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk zou zijn dat de advocaat van de eiser in het document dat hij voor de eiser schreef ter ondersteuning van zijn asielrelaas helemaal niet refereert naar het feit dat hij in naam van de eiser naar de politie is geweest, omdat hij tegelijkertijd wel melding maakt van de convocaties die de eiser heeft gekregen;
Dat het feit dat dit niet wordt vermeld in de brief van de advocaat niet betekent dat het niet zou kloppen dat de advocaat naar de politie is gegaan, volgend op deze convocaties, wat een totaal onbegrijpelijke motivering is;
Dat de advocaat wel degelijk heeft vermeld in zijn getuigenis dat de convocaties betrekking hebben op de homoseksuele klanten in de "Inn", dit terwijl de convocaties geen reden van oproeping vermelden, zodat de verklaring van de advocaat wel degelijk uitlegt en verduidelijkt waarom de eiser werd opgeroepen door de politie;
Dat de convocaties dus moeten worden beoordeeld op hun bewijswaarde en bewijskracht, in combinatie met de verklaring van de advocaat van de eiser;"

Waar hem wordt verweten dat hij niet in staat was de feiten te situeren in de tijd, stelt verzoeker:
"Overwegende dat aan de eiser ook wordt verweten dat hij niet in staat zou zijn om de invallen van de politie en de aanvallen door buurtbewoners te concretiseren;
Dat aan de eiser werd gevraagd om de eerste politie inval te situeren in de tijd;
Dat echter niet kan worden begrepen waarom de bestreden beslissing oordeelt dat zijn verklaringen hieromtrent niet doorleeft en niet aannemelijk zouden zijn;
Dat namelijk duidelijk blijkt uit de verklaringen van de eiser dat hij aangaf dat de eerste politie inval midden vorig jaar plaats vond en de tweede politie inval eind vorig jaar en dat hij daarna ook zonder aarzelen heeft toegevoegd dat ze een derde keer zijn gekomen en dat ze hem dan hebben gearresteerd;
Dat het feit dat de eiser, toen hem een vraag wordt gesteld, in eerste instantie een beetje moet nadenken en twijfelt over zijn antwoord nog niet betekent dat zijn verklaringen uiteindelijk toch als geloofwaardig kunnen worden beschouwd;
Dat niet iedereen zo maar meteen een exacte reproductie kan geven van de feiten die hebben plaats gevonden en dat sommige mensen iets meer moeten nadenken wanneer vragen worden gesteld over situering in de tijd;
Dat er ook worden vragen gesteld over de gebeurtenissen die hebben plaats gevonden en dat daar zonder aarzelen op wordt geantwoord, maar dat het toch frequent voorkomt wanneer er vragen worden gesteld over situering in de tijd, dat men iets langer moet nadenken om te proberen een correct antwoord te geven, gezien ook de tijd die al is verstreken;
Dat het aan de eiser eigenlijk ten nadele wordt geduid dat hij soms moet nadenken over een antwoord en een beetje twijfelt, maar dat dit toch ook niet tot gevolg kan hebben dat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel worden getrokken;
Dat vervolgens aan de eiser wordt verweten dat hij het moeilijk had om het incident te situeren in de tijd wanneer hij met een steen werd geslagen, gezien er ook verschillende incidenten zijn geweest met mensen uit de buurt, niet altijd fysieke incidenten, maar ook beledigingen, want hij verklaarde duidelijk op het CGVS (dat ten onrechte wordt beschouwd als een "ontwijkend" antwoord: "Het is moeilijk, het is stresserend. Situatie met de politie was niet op één dag. De aanval is met interval. Op een dag, kunnen ze me uitschelden, en na een tijd opnieuw. Het is regelmatig. Dat ze iets slechts over je zeggen. Ik kan het niet zeggen. Het is in een week, bijna elke dag." Dat vervolgens wordt gewezen op het feit dat de eiser per ongeluk in plaats van een jaar een maand als tijdseenheid gebruikte en uiteindelijk zich herpakt en zegt dat het moet gezien worden over een jaar en niet over een maand;
Dat een dergelijke houding door de tegenpartij toch al te streng is, omdat er toch wordt vermeld in de bestreden beslissing: "Uiteindelijk slaagt u erin om de verschillende gebeurtenissen ruwweg op een tijdslijn te plaatsen";
Dat de eiser er dus toch is in geslaagd om de gebeurtenissen te situeren in de tijd, hoewel hij dit niet op perfecte wijze heeft gedaan, maar niet iedereen is in staat om een relaas te reproduceren als een robot of een computer;
Dat het eerder in zijn voordeel speelt dat hij op dergelijke wijze twijfelt en probeert zijn geheugen af te graven naar antwoorden over de situering in de tijd van de gebeurtenissen;
Dat de tegenpartij dus veel te streng is omtrent de beoordeling van de geloofwaardigheid van de eiser hieromtrent omdat er wel wordt erkend door de tegenpartij dat hij er wel degelijk in slaagt om de verschillende gebeurtenissen op een tijdslijn te plaatsen;

Dat er toch niet kan worden verwacht van elke asielzoeker dat wanneer er vragen worden gesteld over situering in de tijd, men in een seconde tijd een exact precies antwoord moet kunnen geven om geloofwaardig te zijn…;"

Inzake de motivering over zijn gebrek aan kennis van de wetgeving inzake homoseksuelen in Kameroen, voert verzoeker aan:
"Overwegende dat vervolgens wordt gesteld dat het niet aannemelijk zou zijn dat de eiser niet beter op de hoogte is van de wetgeving rond homo's in Kameroen en dat hij niet meer opzocht over de rechten van homo's in Kameroen, gezien de problemen die zijn vader heeft gehad en hemzelf;
Dat de eiser meer bezig was met het overleven, het zorgen voor zijn gezin na de aanslag op zijn vader en het proberen rendabel maken van de bar, dan met politieke zaken;
Dat de eiser wel degelijk weet dat homoseksualiteit illegaal is in Kameroen en dat er veel homo's in de gevangenis terecht komen, maar hij zag er in eerst geen probleem in dat hij een bar uitbaatte waar ook homo's als klanten kwamen, omdat zijn gezin over de nodige toelatingen en documenten beschikte om de bar uit te baten, wat ook zijn advocaat hem zei;
Dat in de zienswijze van de eiser hij een perfect legale bar open hield, net als zijn vader en dat er wel homo klanten naar de bar kwamen, maar dat het voor hem toch niet mogelijk is om deze te weigeren, omdat iedereen in principe welkom is in de bar;
Dat de eiser ook vindt dat het niet zijn verantwoordelijkheid is welke seksuele activiteiten zijn klanten er op na houden en welke seksuele oriëntatie ze hebben, wat iets is dat niet aan de uitbater van een bar kan worden verweten;
Dat hij dus in eerste instantie dacht dat hij hierdoor geen problemen zou krijgen met de autoriteiten, omdat hij zelf niet homoseksueel is en hij er van overtuigd was dat hij niet kon worden gedwongen om de bar te sluiten, omdat alle documenten van de bar in orde waren;
Dat het wel zo is dat de advocaat heeft uitgelegd dat in Kameroen homoseksualiteit verboden is en dat er een risico was op gevangenisstraf, maar de eiser is zelf ook geen jurist en kent niet alle details in de wetgeving over homoseksualiteit;
Dat pas nadat de eiser zelf problemen heeft gekregen, hij op de hoogte werd gebracht over de precieze risico's die hij liep;
Dat de eiser die enkel student was en die ineens convocaties ontving van de politie een logische stap heeft gezet, namelijk een advocaat consulteren en het is deze laatste die hem op de hoogte heeft gesteld van mogelijke problemen en een risico op gevangenisstraf;
Dat er door de tegenpartij niet rekening is gehouden met het profiel van de eiser van een jonge student die niet op de hoogte is van de details van de wetgeving rond homo's in Kameroen;
Dat hij echter nadien wel is ingelicht hierover, maar gezien hij zelf niet homoseksueel is en niet actieve contacten onderhield met homo's, hij zich niet vroeger heeft geïnformeerd of informatie verkregen;
Dat de houding van de eiser hieromtrent dus niet als ongeloofwaardig kan worden beschouwd;
Overwegende dat uit het geheel wat hieraan vooraf gaat moet worden vastgesteld dat de verklaringen van de eiser wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig zijn en dat hij hierdoor zijn vrees voor vervolgingen omwille van beschuldiging een homovriendelijke bar open te houden, wat in strijd is met de wetten in Kameroen wel degelijk geloofwaardig maakt;"

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, gedraagt verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad.

2.1.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift: *"Avis du HCR rendu sur pied de l'article 57/12 de la loi du 15 décembre 1980 de mai 2012"* (bijlage 3), een geboorteakte (bijlage 4) en een verklarend vonnis van geboorte (bijlage 5).

2.2.1. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vreemdelingenwet geen artikel 48/7*bis* bevat. Derhalve kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is verder een administratieve overheid. Bijgevolg kan artikel 149 van de Grondwet niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van *"het beginsel van behoorlijk bestuur"*, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat de duiden op welk beginsel hij doelt. Evenmin preciseert hij op welke wijze dit zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt ook deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.5. Dient verder te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013, datum waarop deze richtlijn ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.6. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (*cf*. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, http://curia.europa.eu).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.8. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.9. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België, en dit ondanks dat hij deze per vliegtuig zou hebben afgelegd. Dit klemt des te meer daar hij over deze reisweg ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Hij kon immers niet preciseren onder welke naam hij reisde, wist niet welke foto opgenomen was in het paspoort dat voor zijn reis werd gebruikt en kon geen informatie verstrekken over hetgeen er in dit paspoort stond (administratief dossier, stuk 5, p.13-14). Gelet op het risico op controles in de luchthavens is het geenszins aannemelijk dat hij over dit alles geen informatie kreeg.

Verzoeker beweert omwille van het uitbaten van een homovriendelijke zaak problemen te hebben gekend met zowel de gemeenschap als de autoriteiten in Kameroen. Hij stelt beide te vrezen. Jegens de autoriteiten zou hij een vrees koesteren nadat hij herhaald werd geconvoceerd, werd gedetineerd en kon ontsnappen door vrijkoping. De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt echter volledig

ondergraven door de documenten die hij bij het verzoekschrift voegt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4 en 5). De Kameroense autoriteiten hebben op verklaring van verzoekers vader en op naam van verzoeker een originele geboorteakte uitgereikt op 16 maart 2015. Dat zij zonder enig probleem zulk document zouden afleveren op naam van een ontsnapte en gezochte gedetineerde is geheel niet geloofwaardig. Dat verzoekers vader zich wendde tot de Kameroense autoriteiten en van hen een geboorteakte op naam van verzoeker bekwam is aldus onverenigbaar met verzoekers beweerde vrees ten aanzien van deze autoriteiten.

Nog daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van de problemen die verzoekers vader in 2012 zou hebben gekend, wordt in de bestreden beslissing bovendien met recht gemotiveerd:
*"Verder is het **niet aannemelijk dat u, zonder enige reflectie, kiest om opnieuw in zee te gaan met een verkoper die homo's in uw Inn kan binnenlokken.** U verklaart immers over de situatie van de Inn, nadat u deze had overgenomen 'Het ging niet zoals met mijn vader. Hij (nieuwe verkoper) zei dat de mensen zich niet meer veilig voelden omdat er niemand meer was die homoseksueel is die de zaak draaide. Hij legde me uit dat dit de oorzaak was; ik zei, ok, jij bent homo, dan kan jij mijn zaak draaiende houden en kan het goed gaan met mijn zaak.' (zie gehoor CGVS, p 15).*
*Daarenboven is het niet aannemelijk dat **iemand die zichzelf als 'rijk' bestempelt** en zegt '… ik heb geld, mijn vriendin, ik sponsorde haar ook op de universiteit. Ook voor mijn kind; ik zorgde ook voor haar familie. Het was dus financieel zeer ok, in mijn land.' (zie gehoor CGVS, p 20) dergelijk risico neemt zoals zijn vader die hierbij zijn zicht verloor.*
*Tevens is het niet aannemelijk en komt het volledig ondoorleefd over dat u, **omdat u een licentie heeft om een bar te openen**, niet stilstaat bij de gevolgen die een homo-vriendelijke bar met zich zouden kunnen meebrengen, zeker gezien de omstandigheden waarin uw vader zich zou bevinden (zie gehoor CGVS, p 22) en gezien de problemen die u zelf aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Zelfs wanneer u met deze bedenking wordt geconfronteerd, haalt u merkwaardig genoeg aan 'het was geen illegale zaak. Het is een normale zaak.' Het komt helemaal niet doorleefd over dat u blijkbaar niet in staat bent in te zien dat er wel degelijk, alvast zoals uit de rest van uw verklaringen blijkt, een probleem was, dat trouwens de aanleiding voor uw asielaanvraag zou zijn.*
***Het is daarbij ook niet aannemelijk dat u zich niet informeerde bij uw vader over zijn situatie wanneer hij de 'Inn' uitbaatte**. Er mag van u immers verwacht worden dat u zich informeert over de situatie wanneer uw vader de Inn uitbaatte daar hij voordien de Inn ook openstelde voor homo's en hierdoor problemen kreeg die ertoe leidden dat hij nu blind is. Wanneer de PO u vroeg of uw vader ook problemen had met de mensen uit uw buurt wanneer hij de Inn openhield, zegt u 'Ik weet het niet echt. Ik weet, er zijn één of twee confrontaties geweest; ik kan het niet zeggen. Het was met hem. Na het schieten, dan besefte ik dat er zo iets (nvdr homoseksuele klanten) in de plek gebeurde. En dat het een resultaat van dat was; ik weet niet of hij gelijke problemen had als ik….' (zie gehoor CGVS, p 20). **Het is niet aannemelijk dat u niet meer informatie vraagt aan uw vader over zijn bezigheden in de Inn, vooral gezien u denkt dat hij omwille van zijn activiteiten werd aangevallen**. U verklaart immers dat u, nadat uw vader werd aangevallen op de hoogte was dat hij problemen had omwille van de homoseksuele klanten in de Inn (zie gehoor CGVS, p 20), waardoor het niet aannemelijk is dat u uw vader niet om raad vroeg over hoe u de zaak het beste aanpakt, zeker wanneer u zelf problemen begon te ondervinden."*
Waar verzoeker *post factum* tracht te laten uitschijnen dat het voor hem weldegelijk financieel noodzakelijk was om homocliënteel aan te trekken, dient te worden vastgesteld dat dit met zijn eerdere gezegden geheel niet kan worden gerijmd. Hij verklaarde bij het CGVS immers dat zijn vader nog andere zaken had. Deze had een zaak die handelde in onderdelen van auto's, verhuurde verschillende huizen, had ook land en was een echte zakenman. Verzoeker verklaarde dan ook: *"Ik ben rijk, ik heb geld, mijn vriendin, ik sponsorde haar ook op de universiteit. Ook voor mijn kind; ik zorgde ook voor haar familie. Het was dus financieel zeer ok, in mijn land"* (administratief dossier, stuk 5, p.20). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien hij uit financiële overwegingen zou hebben dienen te beslissen om homocliënteel aan te trekken, dan nog kon worden verwacht dat dit beslissingsproces gepaard zou zijn gegaan met meer reflectie en dat verzoeker minstens zou hebben stilgestaan bij de mogelijke negatieve gevolgen en risico's die een homovriendelijke zaak voor hem teweeg konden brengen.
In dit kader kon van hem worden verwacht dat hij zich terdege bij zijn vader zou informeren omtrent de situatie en problemen die zijn vader voordien om dezelfde reden zou hebben gekend. Verzoeker tracht zijn nalatigheid ter zake ten onrechte te vergoelijken. Dat zijn vader hierover de eerste maanden niet kon verhalen, doet immers niets af aan het feit dat verwacht kon worden dat hij zich hierover nadien zou informeren. Dat hij zelfs niet meer informatie vroeg en niet ten rade ging bij zijn vader nadat hij problemen kende is nog minder aannemelijk. Dat zijn vader geen problemen kende met de autoriteiten

doet hieraan geen afbreuk aangezien verzoeker niet enkel met de autoriteiten problemen zou hebben gekend doch – net als zijn vader – tevens problemen kende met de gemeenschap.

Omtrent het beweerde uitbaten van een homovriendelijke zaak door verzoeker, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht vastgesteld:
"Verder is het niet aannemelijk dat u ***niet beter op de hoogte bent van de wetgeving rond homo's in Kameroen****. Indien uw vader immers werkelijk werd beschoten en zelfs blind werd, omdat hij homo's zou hebben toegelaten in zijn Inn, is het niet aannemelijk dat u niet meer opzoekt over de rechten van homo's in Kameroen. Zeker indien u besluit om hetzelfde te gaan doen. Zo was u, tot wanneer u in de gevangenis belandde niet op de hoogte dat er een wetgeving bestond rond homo's; u zegt dat u wist dat het niet mocht, maar u had hier geen details over m.b.t. de overheid en de politie. (zie gehoor CGVS, p 21-22) U verklaart zelf dat u tijdens de eerste twee invallen van de politie niet aanwezig was en dat u pas, na het ontvangen van de convocaties (nvdr op 26/11/2014 en 04/12/2014) en wanneer u uw advocaat zou hebben geconsulteerd, op de hoogte was dat er problemen van zouden kunnen komen.* ***Het is niet aannemelijk dat u, na wat er met uw vader was gebeurd en na de verschillende politie-invallen en aanvallen van de gemeenschap, u er niet sneller van bewust werd dat de homo's in uw zaak voor problemen zouden kunnen zorgen, zeker gezien u blijkbaar contacten had met een (familie)raadsheer****."*
Verzoeker tracht ten onrechte te vergoelijken dat hij zich nooit zou hebben geïnformeerd over de mogelijke negatieve (rechts-)gevolgen van het uitbaten van een homovriendelijke zaak. Dat hij bezig was met overleven en met het zorgen voor zijn gezin vormt immers net een reden bij uitstek om zich hieromtrent te informeren. Het is geheel niet geloofwaardig dat hij zich hierover noch in functie van zijn voorgehouden beroepsactiviteit, noch naar aanleiding van zijn beweerde problemen met de gemeenschap, noch omwille van de herhaalde convocaties door de politie zou hebben geïnformeerd, zich bij dit alles geen vragen zou hebben gesteld en er gewoon van zou zijn uitgegaan dat hij geen problemen zou krijgen. Dit geldt nog des te meer daar hij om zich te informeren beroep kon doen op een (familie)advocaat. Aldus is het niet plausibel dat hij slechts in de gevangenis te weten zou zijn gekomen dat het verboden is om een zaak te hebben die homoseksualiteit promoot (administratief dossier, stuk 5, p.21-22).

Verzoeker bleek daarenboven geheel niet bij machte om zijn relaas op een spontane, coherente, doorleefde en gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Hij kon de aangehaalde gebeurtenissen niet situeren in de tijd. In de bestreden beslissing wordt in dit kader met reden gesteld:
*"****U bent bovendien niet in staat om de invallen van de politie en de aanvallen door de buurtbewoners te concretiseren.***
Wanneer de PO u vraagt om de eerste politieinval in de tijd te situeren zegt u 'Dat weet ik niet meer, ik kan het niet zeggen. Het is iets vorig jaar.'. Wanneer de PO een concretere indicatie wilt dan 'vorig jaar' en vraagt of het dan in het begin of het einde van het jaar was, zegt u 'Het was in het midden van het jaar tot het einde.'. Wanneer de PO vervolgens wenst te weten wanneer de tweede keer was, zegt u 'Het was… ik weet het niet. Ik weet het niet. Maar het is vorig jaar. Ze kwamen twee keer. Maar ik weet de exacte datum niet. Ik kan het niet precies plaatsen.'. Wanneer de PO wenst te weten of er enkele dagen, weken of maanden tussen de invallen waren dient u eerst een tijdje na te denken alvorens u zegt 'Het was, ja, ik denk… na enkele maanden. Ja, zeker.'. ***Het is helemaal niet doorleefd dat u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen niet beter in de tijd kan situeren.*** *Wanneer de PO vraagt of de politie daarna nog is binnengevallen, zegt u 'Neen, ik zei twee keer. Twee keer kwamen ze. De eerste keer om te observeren de tweede keer om mensen te arresteren. De derde keer hebben ze mij gearresteerd…' (zie gehoor CGVS, p 16).* ***Het is helemaal niet doorleefd dat u aanvankelijk beweert dat de politie slechts tweemaal binnenviel en dat u zich vervolgens moet herpakken omdat u blijkbaar was 'vergeten' dat u tevens door de politie werd gearresteerd, in een derde confrontatie, toen u in de Inn was.***
Wanneer de PO vervolgens ook peilt naar wanneer de mensen van de buurt u zouden lastiggevallen hebben en u vraagt wanneer u met een steen werd geslagen, zegt u 'Ja, er is een litteken. Ik bloedde erg, het was met een steen.'. Wanneer de PO nogmaals vraagt wanneer dit gebeurde, zegt u 'Dit gebeurde voor de politie me convoceerde.'. Wanneer de PO een duidelijker zicht over de tijdslijn wenst te krijgen en u vraagt of het gebeurde nadat de politie tweemaal bij u kwam, zegt u 'De beledigingen kwamen, voordat de politie naar mij kwam. De eerste aanval was in die periode. Maar die met de steen, ik weet de interval niet. Wanneer…. Het is veel voor 1 jaar, te veel dat ik heb meegemaakt. Om het in de tijd te plaatsen.' Wanneer de PO nog eens probeert wanneer het tweede incident met de bevolking was, zegt u 'Ik zei u, die dingen zijn in een korte periode gebeurd, veel is er gebeurd. Ik ken de exacte time periode niet.' (zie gehoor CGVS, p 17). Wanneer de PO blijft aandringen om de verschillende gebeurtenissen op een tijdslijn te plaatsen, zegt u, opnieuw de vraag ontwijkdend 'Het is moeilijk, het is

stresserend. De situatie met de politie was niet op één dag. De aanval is met interval. Op een dag, kunnen ze me uitschelden, en na een tijd opnieuw. Het is regelmatig. Dat ze iets slechts over je zeggen. Ik kan het niet zeggen. Het is in een week, bijna elke dag.'.
Uiteindelijk slaagt u erin om de verschillende gebeurtenissen ruwweg op een tijdslijn te plaatsen, maar gebruikt u i.p.v. een 'jaar' een 'maand' als tijdseenheid. Uiteindelijk herpakt u zich en zegt u dat het moet gezien worden over een jaar en niet over een maand (zie gehoor CGVS, p 18). ***Het is helemaal niet aannemelijk dat u niet vlotter de gebeurtenissen, die toch nog niet zo lang geleden zouden hebben plaatsgevonden, in de tijd kan situeren.****"*
Verzoeker slaagt er niet in de voormelde motieven te ontkrachten. Hij beperkt zich immers tot de algemene stelling dat niet iedereen zomaar meteen een exacte reproductie kan geven van de feiten die hebben plaatsgevonden, dat sommige mensen meer moeten nadenken over situering in de tijd en dat niet iedereen in staat is om een relaas te reproduceren als een robot of een computer. Dit kan bezwaarlijk volstaan om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete vaststellingen. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten en hierover op een spontane en doorleefde wijze te verhalen. Dat de voormelde vaststellingen in verzoekers voordeel zouden (moeten) spelen, kan bijgevolg geheel niet ernstig worden genomen.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende asielrelaas.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen.

Ten aanzien van de stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 4-5) werd reeds hoger opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde relaas ondermijnen. Daarnaast kunnen deze stukken hoogstens verzoekers identiteit aantonen. Deze wordt *in casu* echter niet betwist.

Ook de stukken in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers relaas niet herstellen.
Verzoekers studentenkaart bevat geen gegevens die betrekking hebben op zijn asielrelaas of anderszins afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.
Aan de twee convocaties kan, gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen inzake de hierop vermelde volgnummers, geen bewijswaarde worden gehecht. De verklaring die verzoeker hiervoor biedt is duidelijk een na reflectie tot stand gekomen, gekunstelde verklaring en wordt door verzoeker op generlei wijze gestaafd of aangetoond. Voorts dient te worden opgemerkt dat deze convocaties, daar zij geen officieel logo en geen stempels bevatten, gemakkelijk kunnen worden nagemaakt door eenieder met een computer. Verder kunnen zulke documenten op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Opdat hieraan bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, dienen zij te worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is *in casu* geenszins het geval. Hoe dan ook blijkt uit de convocaties niet om welke reden verzoeker zich zou dienen aan te bieden bij de politie, zodat zij hoegenaamd geen bewijs kunnen vormen voor zijn beweerde relaas en problemen.
De foto's, de medische attesten en de toelating op naam van verzoekers moeder kunnen hoogstens aantonen dat verzoekers vader of ouders een zaak hadden en dat verzoekers vader problemen heeft gekend. Zij doen echter op generlei wijze afbreuk aan de voormelde vaststellingen en kunnen niet aantonen dat verzoeker deze zaak zou hebben uitgebaat. Laat staan dat zij zouden kunnen aantonen dat hij daarbij homocliënteel zou hebben aangetrokken en daardoor problemen zou hebben gekend.
De brief van verzoekers advocaat werd uitdrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en met het oog op het bekomen van bescherming in het buitenland. Deze brief vertoont aldus een nadrukkelijk gesolliciteerd karakter. Bovendien gaat deze brief niet uit van een objectieve bron doch van een partij die tot doel heeft verzoekers belangen te behartigen, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk danig relativeert. Daarenboven is het bijzonder frappant dat de advocaat in kwestie, hoewel deze wel uitdrukkelijk vermeldt dat verzoeker verschillende convocaties ontving, nergens melding maakt van het

gegeven dat hij naar aanleiding van deze convocaties verzoekers belangen zou zijn gaan behartigen bij de politie. Integendeel stelt deze advocaat eenvoudigweg dat verzoeker naliet gevolg te geven aan de convocaties. Verder is het opmerkelijk dat de advocaat met geen woord rept over de problemen die verzoeker zou hebben gekend met de gemeenschap en over de twee beweerde politie-invallen in zijn zaak. Dit alles maakt dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de brief van verzoekers advocaat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.10. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.11. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger vervolgd is geweest of slachtoffer is geworden van ernstige schade. Derhalve kan hij zich niet beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	W. MULS